

HECTOR közelebb jut a boldogsághoz

Édouard a vacsora végeztével nagyon elégedettnek tűnt, de nem érte be ennyivel, ragaszkodott hozzá, hogy átmenjenek még egy másik helyre.

– Azt akarom, hogy megismerd Kínát! – mondta, de Hectorban felmerült, hogy azokból a helyekből, ahová Édouard járni szeret, mint ez az étterem is, nem biztos, hogy az igazi Kínát lehet megismerni. Jobb szeretett volna visszamenni a szállodájába, hogy feljegyezze, amit megtudott a boldogságról, de mivel Édouard a barátja volt, nem mondott nemet.

A bejáratnál egy nagyon elegáns, hatalmas termetű kínai állt, mikrofonzsinórral a füle mögött. Mikor meglátta Édouard-t, rákacsintott.

A hely olyan volt, mint egy nagy bár, szép zene szólt, és hangulatos volt a világítás. Sok olyan vendég is volt, mint Hector és Édouard, nem csak kínaiak. Hectornak rögtön feltűnt, hogy itt egy csomó olyan szép nő van, mint a filmekben, némelyik olyan szép, hogy fáj rájuk nézni. Úgy látszott, remekül mulatnak a Hectorhoz és Édouard-hoz hasonló férfiakkal, akik szemmel láthatólag szintén jól mulattak.

Édouard rendelt egy üveg fehérbort, amit egy jéggel teli vödörben tettek eléjük a bárpultra. Alig telt el néhány pillanat, és az egyik szép kínai nő odaült Édouard mellé. Biztosan jól ismerték egymást, mert nevetett a viccein, és néha ő is sugott valamit Édouard fülébe, amin viszont Édouard nevetett.

Mindez szép és jó volt, de Hector nem feledkezett meg róla, hogy ez az utazás arról szól, hogy többet tudjon meg a boldogságról, és nem akarta, hogy kimenjen a fejéből, amit a vacsora alatt megértett.

Elővette a noteszét, maga elé tette a bárpultra, és jegyzetelni kezdett.

Azokra az emberekre gondolt, akik agyondolgozzák magukat, hogy aztán abbahagyják, mikor meglesz a hárommillió dollárjuk.

---

3. lecke: Sokan mindig csak a jövőben tudják elképzelni a boldogságukat.

Azután azokra gondolt, akik a fúziókat találják ki.

4. lecke: Sokan azt gondolják, hogy a nagyobb hatalom vagy a több pénz tesz boldoggá.

– Mit csinál?

Hector felnézett, és megpillantotta a legszebb kínai lányt, akit valaha látott. A lány mosolyogva nézett rá. (Valójában azt kérdezte: *What are you doing?*, de mint-hogy ez a könyv nem nyelvlecke, mindent le fogunk fordítani.)

Hector eléggé meg volt illetődve, de azért el tudta magyarázni angolul, hogy jegyzeteket készít arról, mi teszi az embereket boldoggá vagy boldogtalan-ná. A szép kínai lány édesen kacagott egyet, amiből Hector látta, hogy azt hiszi, viccelt. Ezért röviden elmagyarázta, miért készít jegyzeteket, és ekkor a lány abbahagyta a nevetést, és furcsán nézett rá, de még ez a furcsa nézése is bájos volt, ha érti az olvasó, mit akarok mondani.

Hector bemutatkozott a szép kínai lánynak. Kiderült, hogy Jing Linek hívják, és még tanul.

– Milyen szakos? – kérdezte Hector.

– Vendéglátás és idegenforgalom – válaszolt Jing Li.

Hector így már értette, miért jár erre a helyre, hiszen itt csakugyan jól meg lehet ismerni a Kínába látogató külföldieket. Jing Li megkérdezte, hogy ő mivel foglalkozik, és Hector elmesélte neki, hogy olyan

emberekkel, akik szomorúak, félnek vagy furcsa gondolataik vannak. Úgy tűnt, Jing Li ezt nagyon érdekesnek találja, és hozzáfűzte, hogy mikor ő szomorú, a barátaival találkozik, és utána jobban érzi magát. Hector megkérdezte, hogy mindig ebben a városban élt-e, mire Jing Li elmondta, hogy ő Kína egy olyan részéből jött ide, ahol az emberek nagyon szegények, és ezért nagyon örül, hogy itt lehet. Vannak nővérei is, de ők otthon maradtak. Ők nem tanulnak vendéglátást és idegenforgalmat, hanem gyárban dolgoznak, olyasfélében, mint a Charleséi. Jing Li tovább mesélt Hectornak, mert anélkül, hogy tudatos lett volna, működésbe lépett a trükkje, hogy ugyanis igazán érdekelték az emberek.

Egy idő elteltével Édouard vállon veregette: „Minden rendben? Jól szórakozol?” Hector azt válaszolta, hogy igen, minden rendben, de azt gondolta magában, hogy a szórakozás egyáltalán nem a megfelelő szó: úgy érezte, szerelmes Jing Libe.

Ő pedig tovább mesélte a történetét, de Hector nem mindig figyelt oda, mert annyira vonzó volt, hogy nehezebbre esett egyszerre nézni és hallgatni.

Végül a vendégek távozáshoz készülődtek, Hectorék is. Négyen ültek be a kint várakozó taxiba: Édouard a kínai barátnőjével, Jing Li és Hector, aki a sofőr mellé ült. Édouard kínaiul adott utasításokat a sofőrnek. Kisvártatva odaértek Hector szállodájá-

hoz. Ekkor rájött, hogy nem kérte el Jing Li telefonszámát. Ajjaj, most hogy fogja így viszontlátni? De felesleges volt aggódnia, Jing Li vele együtt kiszállt a taxiból, Édouard meg a kínai barátnője pedig továbbmentek, őket magukra hagyva a szálloda előtt.

Hector egy kicsit zavarban volt, de azt mondta magában, hogy egy férfinak, még ha pszichiáter is, tudnia kell döntéseket hozni, így aztán kézen fogta Jing Lit, átvágtak a szálloda hallján anélkül, hogy a recepcióra néztek volna, és beszálltak a liftbe. És ott Jing Li megcsókolta.

Ami utána történt, azt nem érdemes elmesélni, mert természetesen bementek Hector szobájába, ahol azt csinálták, amit az emberek akkor szoktak, ha szerelmesek, és azt úgyis mindenki el tudja képzelni.

Másnap reggel, mikor Hector felébredt, hallotta, ahogy Jing Li a fürdőszobában dúdol. Ennek nagyon megörült, még ha fáj is a feje a sok italtól, amit Édouard rendelt.

Jing Li kijött a fürdőszobából egy törölközőbe csavarva, és mikor látta, hogy Hector fölébredt, megint édesen elmosolyodott.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, és Hector felvette. Édouard volt az, kérdezte, hogy jól telt-e az éjszaka. Hector azt válaszolta, hogy igen, de nem tudott többet mondani, mert közben Jing Li nézte őt.

– Direkt neked választottam – mondta Édouard –, biztos voltam, hogy tetszeni fog. Ne aggódj, én már mindent elrendeztem.

És ekkor Hector mindent megértett. És látta, hogy Jing Li megértette, hogy ő mindent megértett, mert már nem mosolygott, hanem egy kicsit szomorú lett az arca.

Hector is elszomorodott, de azért továbbra is kedves volt Jing Livel, adott egy puszit az arcára, mikor elment, és megadta neki a telefonszámát.

Visszafeküdt az ágyba, és egy kis idő elteltével elővette a noteszét. Gondolkozott, aztán ezt írta:

---

5. lecke: A boldogság néha: nem érteni.